

Вісім днів із життя Бурундука (скорочено)

Іван Андрусяк

Іван Андрусяк

Вісім днів із життя Бурундука

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розповідь ведеться від першої особи – хлопчика Івася Бондарука

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ,

у якому забити гол виявляється не так просто, як здавалося

На початку твору Івась каже, що хоче дещо розповісти, але читач з цього не повинен насміхатися, а лише реготати. Частенько з Івася насміхаються під час уроків фізкультури, називаючи Бурундук, але він просто Івась Бондарук. Івась – це щоб із татом не плутали, бо тато – Іван Іванович Бондарук. Івась був трохи товстенький і щокастий. На уроках фізкультури він не любив лазіння по канату і стрибки через козла.

Якось у п'ятницю, коли останнім уроком була фізкультура, дітям повідомили, що Емілія Миколаївна (вчителька фізкультури) захворіла, і на уроці вони будуть самі. Про це повідомила учнів Коза – класна керівничка, Любов Григорівна. У неї, казали, дівоче прізвище Козинюк було, тому її так і прозвали. Хоч вона й сувора, але капостей не робила, а Ключкову або Рибку (це так фізручку прозивали, бо в неї розряд із плавання й плечі ширші, ніж у директора школи) Івась побоювався.

Перед фізкультурою була математика, і діти писали контрольну. Іванюк сидів за Івасем і списував. "Дам тобі списати, якщо в команду візьмеш", — сказав Івась. Іванюк – найкращий футболіст у класі, а може, й у цілій школі. З математикою він не дружив, тому погодився.

Під час гри Івась був захисником, та хлопці йому все одно не давали м'яча. Двічі Івасеві вдавалося дотягнутись до м'яча і вибити його з-під ніг суперника, хоч бив куди завгодно. Гра тим часом затяглася. Ось уже вся школа й на перерву висипала, хлопці з паралельних класів обступили поле, вболівають. Навіть дівчата декотрі зацікавились, і ота задержівстка, кісочки-бантики-сюсі-пусі, теж стоїть за чужими воротами... Рахунок був 3:3, і нікому не хотілося без перемоги додому йти. Івась подумав, що це його шанс, і побіг уперед, до чужих воріт, не тому, що там ця задержівстка – просто побіг. Іванюк вагався: пасувати Івасеві чи ні? Все-таки Іванюк подав пас, але Івась пальнув мимо м'яча. Хлопці обізвали Івася Бурундуком і вигнали з поля.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ,

у якому Івась знаходить яєчко не просте і не золоте, а значно цікавіше

Після уроків Івась побачив татову автівку біля під'їзду, а з їхньої квартири долинали Любині писки. Хлопець зрозумів, що вони їдуть у село до бабусі. Йому не хотілося йти додому, бо був похнюплений, хоч у щоденнику мав відмінні бали з літератури та історії. Досадно було Івасеві, що на поле приперлася ота дівчина, баньки повитріщала. Як тут по м'ячу вцілити, коли вона вперлася в тебе очима й посміхається! А хлопці ще й кричали: "Бурундук". Коли списати, то мало не Івась Іванович, – а коли не влучив, то вже й усі ґулі на нього...

У квартирі Люба сиділа на дивані, вдягала колготки. Мама сказала синові йти обідати. Виїхали вони за півгодини. Тато звернув увагу, що з сином щось негаразд, але "доколуپуватись" не став. А мамі було ніколи, мама всю дорогу Любу вгамовувала.

Бабуся дуже зраділа, коли приїхали онуки. Вона готувала вечерю, тому послала Івася в курник забрати яйця, що їх кури нанесли за день. Надворі вже посутеніло, але бабусине подвір'я хлопець знав як свої п'ять пальців. Тож у курник йому й заходити не треба було – досить просунути руку поза дверцята ліворуч і намацати гніздо. Хлопець хотів визначити, котре яйце – покладок, але раптом знайшов одне дуже маленьке біле яйце. Бабуся сказала, що це зніще, або ще кажуть: зносок. Дивне яєчко Івась одразу ж заховав до кишені, бо Любі його тільки покажи, то вже буде по ньому. Івась міг за нього в когось із сільських хлопців справжнє пташине яйце виманити чи ще яку цікавинку.

Коли усі вже лягали спати, бабуся розповіла, що іноді буває, що курка знесе дивне яєчко. Таке, як звичайне, біленьке, але дуже мале. Точнісінько як пташине. І воно не просто собі яєчко, а особливе. Його зніщем називають, або ще зноском, і курка несе його останнім, коли вже всі яйця знесла, тільки воно лишилося. Старі люди кажуть, що з того зніща можна вивести дідька. Маленького такого, домашнього – його ще антипком називають. Коли бабуся була маленькою, то чула, як люди розповідали, що зі зніща можна дідька вивести, який нібито у всьому допомагати буде. Але не так просто його висидіти, як здається! Бо людина ж не курка – вона не може на гнізді сидіти. А колись Яковиха Михайлюкова – бабуся її вже й не пам'ятала, одного разу під квочку разом із яйцями й таке зніще підклала. І нібито з нього вилупилося щось таке – ні чоловік, ні пес, що ніхто не знав, як його назвати. Від людей воно бокувало, ходило з курчатами. І жодне з тих курчат не пропало: ні хвороба їх не бралася, ні яструб не бив, нічого... А коли підросли, то воно, те чортеня, десь щезло. І вже ніхто його не бачив більше.

А коли людина виводить, то антипко нібито людині на цьому світі у всьому допомагає – а вже що буде на тому світі, то хіба Бог святий зна... Розказували, що в сусідньому селі був колись один чоловік дуже бідний, а потому він раптом за рік-два вибився в такі багаті, що не лише велику хату собі звів і землі накупив, але вже мусив людей до себе наймати, бо сам усю ту землю обробити не міг. То бабусина бабуся розказувала, що її двоюрідна сестра пішла до того багача за наймичку. Кожного ранку, подоївши корову, вона мала одразу ж налити ще тепленького молочка в спеціальну мисочку, віднести її на горище, акуратно там примостити в певному місці й негайно

забиратися звідтіля. І дуже наказував, що молоко мусить бути не гаряче й не холодне, а ледь тепле, а головне – щоби те молоко ніхто й не думав солити, бо тоді щось дуже погане станеться. Але одного разу вона посолила те молоко. І не встигла ще з горища злізти, як ота миска звідти їй у голову полетіла! А тоді на горищі такий страшний рейвах, такий гармидер зчинився, що й не сказати! Загупало там, хата вся трястись почала! Прибіг господар і прогнав служницю з дому. Вже потому сам антипкові молоко носив...

Казали старі люди, що треба отаке зніще сім днів під лівою пахвою носити – вигрівати. А головне: ні до кого за ці сім днів і словом не обмовитись. Якщо ж заговорив, то все – пиши пропало...

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ,

у якому зринає рятівна ідея і ухвалюється непросте рішення

Після цих розповідей Івась не міг заснути. Він уявляв, як за допомогою зноски зможе забити команді Іванюка п'ять голів, залізти догори ногами по тому клятому канату аж під стелю, перестрибнути через дурного козла з переверотом у повітрі, бодай хоч загриміти в кабінет директора з якимось особливо екзотичним порушенням.

Хлопець порахував, що наступної суботи може мати власного чортика, і життя піде на лад! Саме на канікули, які того дня й почнуться. Вночі Івасеві приснився сон про антипка: хлопець його в бабусиному садку догнав, а він Любиным голосом говорив, а потім антипко до пташиного гнізда подряпався, яечко звідти дістав і Івасеві кинув, а воно розбилося.

Зранку Івась думав, що сім днів мовчати буде тяжко. Усе, що ввечері видавалося таким простим, зранку постало нездійсненним. Врешті, Івась подумав, що один тиждень "доколупувань", "діставань" і знущань витерпіти можна, якщо маєш мету! Якщо знаєш, що потім усі твої бажання виконуватимуться автоматично й жоден із тих знущальників тобі й слова кривого сказати не посміє!

Хлопець тихенько, щоб не розбудити Любу, піднявся з ліжка, дістав із горнятка на верхній полиці бабусиного буфету своє зніще (там він його заховав, щоб Люба не дотяглася), так само на пальчиках повернувся до ліжка й спробував примостити яечко собі під пахву. Вирішив сховати зносок в коробочку від кіндер-сюрпризу і ватою обкласти. Але потім зрозумів, що яйце ж теплом свого тіла гріти треба. Івась щедро загорнув зніще у вату й знову примостив під пахву. На шурхіт прокинулася Люба й з розгону, як вона це полюбляє, стрибонула Івасеві на плече. Яйце залишилося ціле лише тому, що хлопець вчасно встиг ухилитись, і воно з-під пахви ковзнуло під футболку. Не розмовляти не вдалося, бо Івась накричав на сестру, а потім його насварили.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ,

у якому починаються випробування, але все закінчується сміхом

Колись Івась хотів братика, а не сестричку. Якось тато взяв його з собою на роботу. Тато сидів за своїм комп'ютером, а Івася посадовив за сусідній, саме вільний, увімкнув якусь гру й попросив не заважати. Татові за чимось треба було вийти з кабінету. А в нього на столі одразу кілька телефонних апаратів стояло, і один із них був цікавий такий: без кнопочок і без диску зовсім – лише слухавка на коробці, та й усе. І Івась чомусь вирішив, що з такого апарату можна зателефонувати, куди собі забажаєш. Він підняв слухавку. В ній щось пікнуло, клацнуло, і дивний голос сказав: "Так!". Івась подумав, що то лелеки і попросив у них братика. Потім з'ясувалося, що насправді Івась зателефонував не до лелек, а до татового начальства. І воно, начальство, пересміявшись, викликало тата й розпорядилося негайно виконати хлопчикове замовлення. Але замість омріяного братика народилася капосна сестричка.

...Івасеві був час розпочати мовчанку. Одначе про те, щоби замовкнути просто так, нічого перед тим не пояснивши батькам і не приспавши їхню пильність, годі було й думати. Ще, чого доброго, до лікаря поведуть.

Одразу після сніданку тато зібрався ремонтувати дах сараю й узяв сина до себе за підручного. Тато видряпався нагору й почав діставати побитий череп; а Івась, трохи підлізаючи по тій же драбині, подавав йому новий і забирав черепки. Івась сказав батькові, що побився з Іванюком об заклад, хто довше промовчить. Тато не сварився і розповів, як колись побився з хлопцями об заклад, хто води більше вип'є.

Із мамою було складніше. Нагода поговорити з нею трапилася одразу по обіді. Тато ще порався по господарству. Бабуся з Любою пішли до сусідки тітки Галі гладити кошенят. А мама, взявши кошика, заходилася збирати горіхи. Історія про суперечку з Іванюком, на відміну від тата, маму на спогади не "пробила" і враження на неї не справила. Мама порадила дружити з кимось іншим. Та вона ніби змирилися з тим, що Івась мовчатиме.

Надвечір усі зібралися до тітки Галі на гостину. До неї теж діти з міста приїхали. Івась відпросився під тим приводом, що для нього там товариства нема. Коли всі пішли, Івась дістав зносок і прилаштував його. Потім взявся читати "П'ятнадцятирічного капітана" Жуля Верна. Коли всі повернулись, хлопець вдавав, що спить.

Зранку Бондаруки вже від'їжджали, тому нічого не говорити виявилось дуже навіть легко – бабуся, мама й Люба говорили так багато, що Івасеві із татом не залишалося нічого іншого, як мовчати. Хлопець лише міцно-міцно обняв бабусю правою рукою і поцілував у щоку.

А по дорозі додому Люба "здала" брата. Виказала все – і про зніще, і про служницю, яка нагодувала антипка солоним молоком, і про сім днів мовчанки... Ніби ж і спала вона вже тоді, коли Івась допитувався в бабусі про найголовніше, – та виявилось, що й крізь сон усе чула. Як це не дивно, батьки не розсердились, а розреготалися! Й реготали так щиро й смачно, що тато навіть мусив на п'ять хвилин зупинити авто.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ,

у якому Івась витримує іспит із англійського мовчання

У школу в понеділок Івасеві вдалося прошмигнути непоміченим. На дверях

чергував якийсь зі старших класів, Івася там ніхто не знав, так що ні з ким не треба було вітатися. Так само тихенько, мов миша, він прослизнув у клас і попід стіною шаснув на своє місце. Оленка Зайко, сусідка по парті, вже сиділа, втупившись у підручник. Акуратно, щоб не робити лівою рукою різких рухів, Івась зняв куртку й засунув шапку в рукав.

Перший урок – англійська. Востаннє в цій чверті. Ось чому в класі незвично тихо – ніхто не бігає, не стрибає й не розвалює школу, всі повтуплювалися в підручники. Урок лише раз на тиждень, оцінок набрали малувато, й Валера пообіцяв надолужити сьогодні за всі рази. Отже, буде тотальне опитування! У Івася було три чи чотири дванадцяти, тому його не повинні були питати. Від початку року Валера – вже другий учитель; і подейкували, що він теж не затримається надовго. Він ще студент, на останньому курсі вчиться.

Першим відповідав Іванюк. Йому було потрібно розповісти про свою сім'ю. Він нічого не знав, учні сміялися. Іванюк люто витріщився на Івася і всім своїм виглядом вимагав підказки. Іванюк не знав, як сказати, що його батько слюсар. І тут вчитель спитав Івася. Той знайшов вихід і написав слово на дошці, показуючи на щоку, мовляв, у нього болить зуб. На перерві, щойно Валера вийшов із класу, розлютований Іванюк кинувся на Івася з кулаками, але обійшлося...

РОЗДІЛ ШОСТИЙ,

у якому напруга зростає, а Оленка Зайко виявляє надмірну пильність

Усе йшло ніби й гаразд – нездоланих труднощів не виникало, з дрібниць удавалось "викручуватися", ніхто силою не намагався відібрати чи розчавити зніще й кліщами не виривав із грудей слова. Та все ж... Усе ж щось було не так.

У вівторок увечері Івась раптом збагнув, що зовсім не думає про те, навіщо все це. Минуло вже три доби відтоді, як він зважився на мовчанку, в тім числі лише два дні довжелезного шкільного тижня, – і хлопець за цей час жодного разу не згадав про маленького кумедного антипка, який наступної суботи має розколоти шкаралущу й висунутися на білий світ. Забув про бажання, які він має виконувати, і про те, що в нього взагалі є які-небудь бажання, крім одного-єдиного: не бачити й не чути нікого в світі, не зустрічати на своєму шляху жодної живої, а головне – знайомої душі!

Досі Івась навіть не підозрював, що людей, із якими при зустрічі треба принаймні вітатись, аж так багато! Тітка Люда з четвертого поверху; дядько Василь із третього; Оксана з квартири навпроти, Мишко, Руслан, Марина, Леся, ще Марина, Петро Захарович, знову Марина, Юлія Гнатівна, тітка Юлія і дві просто Юлі – всі вони з його будинку, але з сусідніх під'їздів. А ще ж дядько Гурам із будинку навпроти й тітка Уляна – продавець із магазинчику, що в дворі. А ще учні школи, які мешкають у сусідніх будинках, – їх набереться десятків зо три... І всіх їх Івась зустрів лише сьогодні вранці й лише по дорозі з дому до школи – хоча тут десять хвилин ходу! Івась мусив ухилитися, перечікувати, уникати цих зустрічей, робити вигляд, що його раптом щось дуже зацікавило з протилежного боку дороги чи за рогом найближчого будинку... Але коли вже не було змоги нікуди перебігти, звернути чи задикуватись, Івась усміхався,

кивав головою й, вичавлюючи з себе нечленороздільне мукання, показував на мигах, що дуже-дуже-дуже радий зустрічі...

У середу було ще гірше. Цього дня батьки мусили затриматися на роботі допізна – у мами були лекції в заочників, а тато здавав новий проект. Це означало, що після уроків Івась мусив збігати до магазину, а потім забрати з садочка Любу. Перше вимагало спілкування з продавцями, а друге загрожувало неодмінним вислуховуванням докладного звіту про те, що Люба сьогодні в садку розбила, кого набила і в який спосіб іще накапостила. А крім того, треба було ще відповісти на десятки, сотні, тисячі Любиних запитань про все на світі, які так і сипали з неї, мов із пустого млина. А справжня біда в тому, що в середу останнім уроком – фізкультура! Треба бігати-стрибати, тримаючи під пахвою хай маленьке, але справжнє куряче яйце – і щоб цього ніхто не помітив... Конче треба було щось вигадати!

І Івась не придумав нічого кращого, ніж попросити маму написати класній керівниці записку з проханням відпустити його з фізкультури. Мама, прочитавши записку сина, написала в щоденнику прохання до класної керівниці.

Уроки в середу були нескладні, вчителі опитували тих, у кого було мало оцінок, а на історії й українській літературі подавали новий матеріал. Так що все було на диво спокійно. Лише Оленка Зайко якось підозріло почала поглядати на лівий лікоть Івася, який він старанно не відводив від тіла, щоб зніще не випало з-під пахви. Поглядала-поглядала, а тоді й питає так жалісно: "Дуже боляче? Де ж це ти так забився, Бурундуку?" Івась насупився, промукав щось і відвернувся – не чіпай, мовляв! Не твоя справа! Та клята Оленка ніяк не відчіплялася. Вона пропонувала зробити перев'язку, бо її мама медсестра. Схопив Івась правою рукою її за кісточку, та як смикне – в неї аж сльози з очей бризнули! "Ах, ти так! Я до тебе всією душею, а ти... Бурундук нещасний!" — образилася дівчинка.

Уроки хлопець якось відсидів. На перервах не лише з класу не виходив, а й із-за парти не вставав. Тільки на великій перерві в туалет сходив.

У супермаркеті говорити теж не довелося. Тож Івась купив усе. А Любу забрав з пообідньої прогулянки – вона побачила брата здалеку й побігла до нього сама. Вихователька цьому, здається, лише зраділа... Сестричка усю дорогу розповідала про бійку між хлопцями.

Удома Івась нарешті поїв – і йому одразу ж здалося, що життя прекрасне! А Люба все ще розповідала про бійку, в якій найактивнішим виявився якийсь Максим Зайко із середньої групи, з яким Люба гуляла до приходу Івася.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ СЬОМИЙ,

у якому геть усі виходять із себе

На історію – перший урок у четвер – Івась мало не спізнився. На щастя, вчителька трохи затрималась, і хлопець встиг ускочити в клас за кілька секунд перед нею. Спав

він цієї ночі погано – втім, як і всі останні ночі. Постійно здавалося, ніби він в сні невдало повернувся й розчавив яйце.

Перед ранком, коли сон чомусь геть вивітрився з голови, Івась зрозумів, що коли так піде й далі, "витягнути" весь тиждень не вдасться. Треба щось придумати, щоби бодай на день залишитись удома. Якщо не сьогодні, – хоч сьогодні знову фізкультура, й просити маму про нову записку марно, – то бодай завтра, коли аж сім уроків, і останнім знову клята фізкультура. Найкраще було захворіти й спокійнісінько пробути вдома ці капосні два дні, аж доки в суботу... Івась вирішив з'їсти кільканадцять пачок морозива – і до вечора в нього буде ангіна.

Отож, зранку він побіг не в школу, а просто в супермаркет. Купив одразу п'ять пачок пломбіру. Зайшовши за ріг, першу пачку з'їв із задоволенням, другу сяк-так, третю заледве, четвертою давився, а п'яту так і не зміг проковтнути – половину віддав голубам.

У класі на Івася чекав сюрприз: Оленка Зайко пересіла за іншу парту. Доки історія добігала кінця, на Івася вже дивно позирав, перешіптуючись, увесь клас. Минув урок, перерва, ще урок – "Основи здоров'я". До хлопця ніхто не підходив і нічого не казав. Але всі витріщалися, мов на прокаженого. Далі була фізкультура. Хлопець мусив іти. У роздягальні спортзалу на нього уже чекали усі хлопці. Наперед вийшов Іванюк: "Бурундуку, а покажи, що це в тебе отам, під лівою пахвою!" Івась затулився й позадкував, мотаючи головою. Хлопці перекрили вихід. І тут Іванюк стрибнув просто на ліве пече Івася. Він в останню мить устиг припідняти лікоть і – падаючи – відчув, як зніще посунулося до грудей. Зверху на ньому утворилась купа мала – першим Іванюк, а відтак і всі інші навалилися, борюкались, намагалися відірвати Івася від підлоги... І раптом: ХРУСЬ! Іванюк і усі хлопці відійшли. Івась зрозумів, що зносок цілий, а хруснув – зуб... Корінний зуб... Молочний... Певно, останній молочний, який ще в Івася залишався... Він уже давно хитався...

Івась схопився за щоку, висунув язиком зуба собі на долоню – й побачив кров. Почав витирати губи – та лише розмазував ту кров по щоках... Ніхто не знав, що робити. Івась побрів у туалет – до умивальника. Хлопець вимив руки, обличчя, сполоснув рот. Тоді згадав про зніще й сягнув рукою під сорочку. Вата зіжмакалася, почорніла, вся була просякнута потом. Але яйце – чомусь ціле... На фізкультуру він не повернувся. Пішов до класу, сів на своє місце, поклав голову на парту, примостивши під неї праву руку (під ліву вже звично лягло яйце), й одразу ж заснув.

Розбудила його Коза – себто, Любов Григорівна, класна керівницка. Виявляється, вже продзвенів дзвінок на перерву, але учні з класу ще не встигли повернутися зі спортзалу. А вона зайшла – і скрикнула: "Бондарук! Що ти тут робиш?! Чому не на уроці?!" Івась скочив, хотів щось сказати, але вчасно згадав, що говорити не можна, а що показувати на миг'ях – не знав...

Тут почали повертатися однокласники. А керівницка говорила до Івася, говорила – спершу лагідно, тоді сердито, відтак кричала... Вона повела хлопця до директора. Там він теж мовчав. Нарешті директор, здається, збагнув, у чому справа, й сказав: "Ви ж

бачите, Любове Григорівно, що дитина сама не своя. Він же хороший учень, досі з ним нічого такого не траплялося. Хай хтось проведе його додому, а ви зателефонуйте батькам. Ось побачите: завтра все як рукою зніме...". Проводив Івася Іванюк. Удома Івась найперше заховав зніще в одне потаємне місце. Відтак роздягнувся, звалився в ліжку і знову заснув.

...Увечері з'ясувалося, що отой Максим Зайко, який найкраще в садочку б'ється і з яким через це дружить Любочка, – молодший братик Оленки Зайко. І Люба під великим секретом розказала Максимові про те, що Івась виношує під пахвою золоте яєчко, з якого має вилупитися маленький чортик. А Максим під великим секретом розповів це своїй старшій сестрі. Ну, а Оленка – вже всім іншим! І сьогодні Івасевій мамі зателефонувала спершу мама Оленки й Максима, а відтак – Любов Григорівна... Мама спершу говорила з Івасем лагідно, тоді сердилася, відтак кричала... Далі прийшов із роботи тато – і все повторилось...Івась мовчав. Тоді всі шукали в його кімнаті зніще. Звісно, для того, щоб його розбити. Але не знайшли... Ніхто – навіть Люба! Хлопець мовчав. Івась просто не знав, що казати. Йому було ніяк...

Коли всі нарешті вляглися, його прорвало. Сльози самі побігли з очей... І разом із тими слізьми Івась, нарешті, зрозумів, у чому справа. У чортові! Недарма бабуса казала: "Він людині на цьому світі у всьому допомагає – а вже що буде на тому світі, то хіба Бог святий зна..." Якщо на цьому світі з ним так, коли він іще навіть не вилупився, – то що буде далі?! І яким тоді буде той світ, про котрий Івась досі ніколи й не думав? Адже всі ці дні Івась не молився – навіть перед сном! Івась не думав про свого янгола-охоронця, не говорив із ним подумки, не питався в нього поради... Івась всі ці дні жив із чортом під пахвою – а сьогодні він навіть стрибнув йому за пазуху, щоб Іванюк його не розчавив! Живучі вони, чорти... Івася почала мучити совість. Він зрозумів, що усі хотіли його врятувати. Хлопець звернувся до свого янгола-охоронця.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ,

у якому гол Івась так і не забиває

Коли Івась прокинувся, вдома вже нікого не було. На його письмовому столі лежала записка: "ІВАСЮ! ДО ШКОЛИ СЬОГОДНІ НЕ ЙДИ. МИ ПОВЕРНЕМОСЬ ПО ОБІДІ Й УСІ ПОЇДЕМО В СЕЛО ДО БАБУСИ. НА СВІЖОМУ ПОВІТРІ ТОБІ СТАНЕ КРАЩЕ. МИ ТЕБЕ ЛЮБИМО. МАМА Й ТАТО". Івась дістав із пенала ручку й написав відповідь: "ДОРОГІ МАМО Й ТАТУ! Я ТЕЖ ВАС ДУЖЕ ЛЮБЛЮ! ВИБАЧТЕ МЕНІ!!! ДО ШКОЛИ Я ВСЕ Ж ПІДУ, ТАМ МЕНІ ТЕЖ ДЕ В КОГО ТРЕБА ПОПРОСИТИ ВИБАЧЕННЯ. ВАШ ІВАСЬ"

Хлопець вдягнувся, зібрав наплічник, підсипав зерна морській свинці, яка "захрюкала", побачивши хлопця, – і вже у дверях згадав про зніще. Дістав його зі сховку. Воно було тепле й кумедне. До шкаралущі прилипли брудні шматочки вати. Хотів викинути крізь квартиру, та передумав – а раптом хтось підбере. Хто їх зна, цих чортів – може, випавши з другого поверху, вони не розбиваються?.. Куди ж його примостити? Усміхнувшись, загорнув у вату й тицьнув під куртку, під ліве плече – наостанок іще вирішив пожартувати...

Івась встиг до школи на другий урок. Назустріч йому йшла задержівка. Підійшла, усміхнулась. "А ти класний, Іване, – каже. – Я й не думала..." Відкрив Івась рота, щоби їй щось приємне у відповідь сказати, – та не встиг... Чує: під лівим плечем у нього тільки: ХРУСЬ! Завернув Івась до туалету, дістав тріснуте яйце – добре, що у вату загорнуте, бо куртку б заляпало, – викинув його в унітаз і спустив воду. А тоді добре вимив руки й рушив у клас. Усі, звісно, повитріщались на Івася. Найдужче – Оленка Зайко. Вже на своє місце повернулася. Іванюк сказав, що Івась сьогодні на футболі буде правим захисником. І подав руку...

Команда виграла 3:0. Гол Івась так і не забив. Але ж це не справа правого захисника – голи забивати. Для цього нападник є. А до бабусі хлопець того разу так і не поїхав. Усі канікули в ліжку провалявся. Кляте морозиво все ж "спрацювало" – наздогнала Івася ангіна по дорозі додому. Така люта була, що він ледве міг говорити!

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу